

Rehnûma

– Feyza Can · 21 Ekim 2013

gel otur yanıma Rehnûma
gözlerimi oku susmalarımı dinle
bu şiiri sonundan başlayarak yazıyorum
bana yol göster ve söyle
O'nu hiç görmemiş gibi yapabilir miyim sence?

bu söyleyemediklerimdir Rehnûma!
koşar adım kaçıyor içimdeki şarkılar O'nun adı geçince
parmaklarım piyanistler gibi O'nu çalmak için uzuyor
konuş derse diye sözler yetiştiriyorum gönlümdeki serada
giyinsekte yanacağız biliyorum,soyunsakta...

bu bir elemdir Rehnûma!
uzun bir cümlenin noktasını kaybetmesi gibi
bitimsiz ve anlamsızım O'nu özlerken...
bir karıncayı yüksekte atmak gibi yokluğu
ve koşup avuç açmak düşmeden gelmeleri.....

hep gülümseyen kız çocuğu saçlarım
O'nun ellerinde...

bu bir sırdır Rehnûma!
kar altında yanan ateş gibi dudaklarım, O'nun adını anarken
mesela ayaklarım toprağa gömülüyor gözlerini yumunca
ellerim bal mumu gibi eriyor
O'nu özlemek, filleri yüreğimde misafir ediyor...

bu bir gizdir Rehnûma!
bütün kemiklerim oynaklarından çıkıyor O'nun sesi susunca.
taşcasına kımıldamıyorum
duvarları yokluyor boynumun üstündeki
sonra her tıkırtıyı menteşe sanıyorum
sigara dumanım halka olunca, anlıyorum ki O'da beni çekiyor ciğerindeki odaya...